

for det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin), at han gaar ganske uden om det, som er Sagens Kærne i dette Forhold, nemlig at Erfaringen fra 1891, hvis man overhovedet vil paaberaabe sig den, nærmest støtter det Skøn, Regeringen har dannet sig med Hensyn til Nedgangen i Forbruget, idet Nedgangen med 2 Øres Forhøjelse af Detailprisen den Gang kun var 16—17 pCt. til Trods for, at man ikke forhøjede Brændevinsafgiften, hvilket man nu gør, og i meget større Forhold, end man forhøjer Ølafgiften. Og naar det ærede Medlem som en yderligere statistisk Bestyrkelse af det forkerte Resultat, han kom til for 1891, beraabte sig paa Forholdet i 1901, glemte det ærede Medlem ganske, at Nedgangen i 1901, de 6,4 pCt. paa den halve Øres Forhøjelse, maa nødvendigvis sammenholdes med den Nedgang, der fandt Sted, da Øldetailprisen i 1899 ligeledes gik $\frac{1}{2}$ Øre op, idet den i 1897 indtraadte Skatteforhøjelse først i 1899 fik Udtryk i Detailprisen, og da var Nedgangen i Forbruget kun 1,8 pCt. Disse to Ting maa nødvendigvis sammenholdes, hvis man vil have et korrekt Billede, og sker det, vil det atter her vise sig, at Fortidens Erfaringer nærmest støtte Regeringens Skøn.

Det ærede Medlems almindelige Bemærkninger om, hvorvidt Danmark følger Verdenskonjunkturerne mere eller mindre nøjagtigt, finder jeg ikke Anledning til at komme nærmere ind paa. Jeg er enig med det ærede Medlem — og det paapegede jeg selv — i, at med fuldkommen Nøjagtighed følge vi ikke i Kølvanet paa Verdensudviklingen. Jeg gjorde netop opmærksom paa, hvorledes Opgangen herhjemme paa Grund af særlige danske Forhold først var indtraadt et Par Aar senere end ude i Verden. Men det er aldeles givet, at vor økonomiske Situation herhjemme, selv om den glædeligvis, hvad jeg erkender, er i nogen Opgang, ingenlunde er stærk nok til at modstaa det Chok, som vil komme, naar Nedgangsbevægelsen begynder ude i Verden. Det vil straks reagere paa vor Skibsfart og paa mange andre økonomiske Omraader her i Landet, og vi ville da faa at se, at saa stærkt staa vi ikke paa vore egne Ben, at et Tilbageslag i Verdenskonjunkturerne ikke, ogsaa under de nuværende Forhold, ret hurtigt vilde ramme os.

Naar det ærede Medlem taler om min Evne til at beregne Udbyttet af Skatter, vil jeg bede det ærede Medlem holde sig til de Skattelovforslag, jeg har forelagt.

Jeg tror, det er en ret almindelig Mening, at min Beregning med Hensyn til Udbyttet af de af mig i Fjor forelagte Skattelove tegner til at holde særdeles godt Stik. Det skulde det ærede Medlem snarere holde sig til end til Udbyttet af Skattelove, som jeg ikke har forelagt. Det ærede Medlem, som er saa glad ved de 7—8 Mill. Kr. i Toldlovens Overgangsperiode, har neppe Lov til at benytte dem paa den Maade, han gør. Det ærede Medlem ved meget godt, at her var der ikke Tale om et Skøn over, hvad en Skat vilde indbringe i det lange Løb. Det Skøn, som blev fældet af den daværende Finansstyrelse med Hensyn til Toldskatternes Udbytte, har allerede vist sig i alt væsentligt at holde Stik. Der, hvor den daværende Finansstyrelse tog fejl og skønnede for lidt, var paa Arveskatten og Forskæringsafgiften. Da jeg forelagde Finanslovforslaget her, var Udbyttet af Toldafgifterne anslaaet nøjagtigt efter de almindeligt gældende Regler, som man tidligere havde benyttet. Selvfølgelig var det umuligt at skønne over, hvorledes Overgangsperioden vilde virke. Det var umuligt at vide, at i 1909, som laa næsten $\frac{1}{2}$ Aar efter i Tid, vilde Importen af de Varer, som Toldforandringerne særlig havde Indflydelse paa, gaa ned med ca. 10 pCt. Jeg havde, efter hvad der forelaa for mig, heller ingen Grund til at tro, at Virkningerne af selve Overgangsperioden vilde blive saa stærke, som de bleve, hvilket jeg for øvrigt tidligere i en Debat med det ærede Medlem har godtgjort ved at nævne de Maanedstal, som den Gang forelaa for mig. Jeg synes derfor, at det ærede Medlem i Virkeligheden har overmaade ringe Glæde af at køre frem atter og atter med dette, at man i Finansadministrationen naturligvis ikke har kunnet skønne med Sikkerhed over Virkningen af en Overgangsperiode saa gennemgribende som den, der her var Tale om.

Schovelin: Overfor den højtærede Minister maa jeg vedblivende hævde, at Tallene for 1901 tale til Fordel for mig og ikke for ham. Selv om man vil lægge saa megen Vægt, som han med Urette gør, paa de berømte 16,000 Tønder Øl, er og bliver Tallet 16—17 pCt., der dog er nærmere ved 20 end ved 10 pCt. Med Hensyn til den Faktor, som jeg ganske vist ikke har talt om, nemlig Vekselvirkningen mellem Brændevinsforbruget og Ølforbruget, skal jeg gøre to Bemærkninger. Den ene er den, at hvis der nu i dette Øjeblik — i Modsætning til for en halv Menneksalder siden — var en saadan Veksel-